

MINT A FORRÁS

Pici gyerek voltam, amikor először figyeltem föl a szomszéd község nevére. Mert akkoriban attól visszhangzott a szülőfalum, Alpár: „Csúnyán megverték bennünket a lakitelekiek!” — sopánkodtak a felnőttek, s én szó szerint vettem a dolgokat, nem tudtam, hogy futballmérkőzésről van szó...

Évekkel később a lakiteleki iskolások hívtak ki bennünket, al-pári iskolásokat öttusaversenyre, sakkversenyre, szavalóversenyre, tanulmányi versenyre. Az első „nyilvános hangversenyt” is ők rendezték, a környékbeli általános iskolások részvételével. Szín-játzócsoporthozunk tagjai, króniká-saink a lakitelekiekhez mentek tapasztalatcserére...

Szóval, már gyermekkoromban olyan volt Lakitelek, mint a forrás: ott mindig „buzgott valami”, oda bennünket is „meríteni vittek”. Azóta sok-sok esztendő telt el, Lakitelek viszont azóta is egyfolytában: *mint a forrás*...

A HATVANAS ÉVEKBEN Lengyel Pálné pedagógus vezetésével a községi nőbizottság volt a helyi közművelődésnek egyik bázisa. Többek között zenetörténeti előadást (!) szerveztek, amelynek megtartására Csinger Sándornét, a helyi általános iskola énektanárát kérték meg. Nótákról, népdalokról volt szó, az ismerteket el is énekeltek közösen: s az „előadás” nem akart véget érni, valahogy nem akaródzott hazamenni az asszonyoknak. Anélkül, hogy megbeszélték volna, mi történt velük, maguktól is rájöttek, mekkora kohéziós erő van a közös éneklésben. Megalakították a népdalkört. Akkoriban még nem létezett pávakör-moz-galom.

Csinger Sándorné meg sem kísérelte kottaolvasásra tanítani a népdalkör tagjait, akik — leg-többjük idős asszony — a napi munka után fáradtan jönnek próbára. Sokszor nem is a szabad idejükből, hanem a háztartási munka rovására lopják el azt a heti néhány órahosszát az éneklés kedvéért. Azt azonban sikerült elérnie Csinger Sándornénak, hogy a kórus tagjai majdnem teljes biztonsággal meg tudják már különböztetni a (sose hallott) népdalt a (sose hallott) nótától. Énektanárnő kívánhat-e szebb örömet ennél?

A LELKIISMERETES, lelkes próbák eredményeként 1969-ben jutottak el addig, hogy műsorukkal a nyilvánosság elé léptek. Attól kezdve nemcsak az önmaguk örömeire, hanem mások szórakoz-

tatására is énekeltek: És használni akartak azzal, amit elértek. E szándékuk valósult meg abban, hogy a különböző társadalmi, illetve kulturális rendezvényekre is meghívják őket, hogy éneklésükkel a műsor színesítői legyenek.

Az előrelépés azonban gondot is hozott, anyagi gondot természetesen. Hiszen most már egyenruha is kellett. A helyi Szikra Tsz „vállalta magára” az énekkart. Az

Csinger Sándorné, a népdalkörnek megalakulástól lelkes vezetője.

évi 40 ezer forint támogatás mellett az utazásokhoz autóbust kölcsönöz, s a kirándulások, rendezvények költségeihez is hozzájárul. Csupán azt kérték, a népdalkör vegye fel a szövetkezet nevét. Ez meg is történt 1971-ben; azóta létezik a Lakiteleki Szikra Népdalkör. Két évvel később a gyermek- és a felnőtt citeraegyüttest is megalakították.

AKIK A KULTÚRHÁZ kellemes meleg termében a beszélgetésre összejöttek — kettőjük kivételével — azok is a tsz dolgozói (s magában az énekkarban is ez az arány), a lenti képünkön látható Gigor Istvánné, Lakatos Lászlóné, Ványolós Lőrincné, Kiss Józsefné, V. Balázs Ferencné, Mokos Albertné, Bódor Sándor, a Szikrai Állami Gazdaságban dolgozik nyugdíjasként, ő látja el a kör két citeraegyüttesét, a gyermek- és felnőttciteraásokat saját készítésű hangszerrel. Kicsivel később érkezett meg Major Józsefné, a népdalkör tagja, aki arról nevezetes, hogy „civilben” a községi tanács elnöke.

Maguk a törzstagok sem tudják már fejben tartani pályafutásuk állomásait, ahány fellépésük volt — és sok volt —, az mind az elismerést hozta meg számukra. Nem véletlen, hogy éppen ők szervezheték meg 1974-től az évenkénti járási népdalversenyt: hat éven keresztül Vas Lajos volt a zsűri elnöke. Eljutottak a lakitelekiek a rádió- és tv-szereplésig. Az Iskolatelevízió máig azt a filmet vetíti a „népdalkincsünk” témájú, hatodikos magyarórákhoz, amit a lakitelekiekkel vettek fel. Az is a kórus érdeme, hogy a megyei népzenei szakmai központ éppen Lakitelek lett. (Szakmailag, illetve a rendezvények szervezésében a Szikra Népdalkör segíti a megyei népdalköröket.) Csinger Sándorné, mint a népdalkör vezetője, a Kiváló Mezőgazdasági Munkáért kitüntetés birtokosa. A kórus 1982-ben megkapta a Szocialista Kultúraért kitüntetést, ugyanabban az évben elnyerte a TOT-60 ezer forintos támogatását.

Sokat meséltek a közös elményeiről, amiket hallgatva az jutott eszembe: lelkesedésük kimeríthetetlen, mint a forrás...

Almási Márta

